

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 31 grudnia 1981 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za granicą w celu realizacji budownictwa eksportowego i usług związanych z eksportem.

Na podstawie art. 298 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. — Kodeks pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141, z 1975 r. Nr 16, poz. 91 i z 1981 r. Nr 6, poz. 23) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za granicą w celu realizacji budownictwa eksportowego i usług zwią-

zanych z eksportem (Dz. U. z 1974 r. Nr 51, poz. 330 i z 1975 r. Nr 35, poz. 195) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do pracowników — obywateli polskich, skierowanych do pracy za granicą, zwanych dalej „pracownikami”, w celu realizacji kontraktów eksportowych obejmujących:

- 1) wykonanie przez stronę polską części lub całości robót budowlano-montażowych, projektowych, transportowych oraz kompletnych obiektów i prac z zakresu nadzoru przy wykonywaniu funkcji eksportera, generalnego wykonawcy lub generalnego dostawcy, a także innych prac związanych z realizacją kontraktów, zwanych dalej „budową”;
- 2) wykonanie usług technicznych, naukowych i usług pozostałych, zwanych dalej „usługą”;

2) w § 3 skreśla się ust. 3;

3) po § 7 dodaje się § 7¹ w brzmieniu:

§ 7¹.1. Z zastrzeżeniem przepisów § 8 czas pracy na budowie (przy wykonywaniu usługi) eksportowej nie może przekraczać 8 godzin na dobę i 46 godzin na tydzień. W granicach tych norm wymiar i rozkład czasu pracy ustala jednostka kierująca, uwzględniając warunki istniejące w kraju realizacji budowy (usługi) eksportowej.

2. Jeżeli czas pracy na budowie (przy wykonywaniu usługi) eksportowej jest dłuższy niż 42 godziny na tydzień, pracownikowi przysługuje czas wolny od pracy w wymiarze stanowiącym różnicę między obowiązującym go tygodniowym wymiarem czasu pracy a 42-godzinnym tygodniowym wymiarem czasu pracy.
3. Jednostka kierująca udziela pracownikowi czasu wolnego od pracy, o którym mowa ust. 2, w okresie zatrudnienia za granicą. Pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia walutowego i złotowego za czas niewykonywania pracy z powodu wykorzystywania w okresie zatrudnienia za granicą czasu wolnego od pracy.
4. Jeżeli z przyczyn organizacyjno-produkcyjnych nie jest możliwe udzielenie czasu wolnego w okresie zatrudnienia za granicą, urlop bezpłatny w macierzystym zakładzie pracy ulega przedłużeniu odpowiednio do wymiaru nie udzielonego czasu wolnego od pracy. W tym wypadku pracownikowi przysługuje w zamian za czas wolny od pracy od jednostki kierującej ekwiwalent pieniężny w złotych, obliczony jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy. Ekwiwalent pieniężny ustala się na podstawie wynagrodzenia przysługującego pracownikowi w macierzystym

zakładzie pracy bezpośrednio przed skierowaniem do pracy za granicą.”;

4) § 9 otrzymuje brzmienie:

„§ 9. Dodatki za pracę w godzinach nadliczbowych oraz w porze nocnej oblicza się na podstawie osobistego zaszerzgowania, przysługującego pracownikowi w macierzystym zakładzie pracy bezpośrednio przed skierowaniem do pracy za granicą, nie wyższego jednak od posiadanego w okresie pracy na budowie (przy wykonywaniu usługi) eksportowej; dodatki do wynagrodzenia wypłaca się w złotych.”;

5) w § 10:

a) ust. 1—6 skreśla się,

b) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Za czas zwolnienia od pracy w wypadkach wymienionych w ust. 7 i 8 pracownikowi przysługuje wyłącznie wynagrodzenie złotowe pobierane przez niego w macierzystym zakładzie pracy bezpośrednio przed skierowaniem do pracy za granicą, obliczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy. Za czas podróży pracownikowi wynagrodzenie nie przysługuje.”;

c) dodaje się ust. 10, 11 i 12 w brzmieniu:

„10. Pracownikom zatrudnionym nie dalej niż 500 km od granicy polskiej, na obszarach określonych przez właściwego ministra, przysługuje w celu odwiedzenia rodziny w kraju — za każde trzy miesiące pracowane na budowie (przy wykonywaniu usługi) eksportowej — bezpłatny bilet albo zwrot kosztów przejazdu do miejsca zamieszkania w Polsce i z powrotem.

11. Właściwy minister, w uzasadnionych wypadkach, może przyznać prawo do korzystania ze świadczenia, o którym mowa w ust. 10, innym pracownikom niż określeni w tym przepisie, w celu odwiedzenia rodziny w kraju — za każde sześć miesięcy pracowanych na budowie (przy wykonywaniu usługi) eksportowej. W tym wypadku pracownikowi przysługuje zwolnienie od pracy na czas podróży. Za czas tego zwolnienia pracownikowi przysługuje wyłącznie wynagrodzenie złotowe określone według zasad wymienionych w ust. 9.

12. Świadczenia, o których mowa w ust. 10 i 11, mogą być udzielone tylko w ciągu trzech miesięcy po nabyciu do nich prawa. W razie nieskorzystania ze świadczeń w tym okresie pracownikowi nie przysługuje ekwiwalent pieniężny.”;

6) w § 11 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Pracownikowi, który w związku z podróżą służbową przebywa w kraju, przysługuje za czas tego pobytu wyłącznie wynagrodzenie złotowe, określone według zasad wymienionych w § 10 ust. 9, oraz diety, zwrot kosztów przejazdu i noclegów według zasad obowiązujących w kraju.”;

7) § 12 otrzymuje brzmienie:

- „§ 12. 1. Pracownikowi skierowanemu do pracy za granicą przysługuje prawo do $\frac{1}{12}$ urlopu wypoczynkowego, zwanego dalej „urlopem”, w wymiarze wynikającym z przepisów Kodeksu pracy, za każdy kalendarzowy miesiąc pracy za granicą, chyba że pracownik wykorzystał urlop za dany rok kalendarzowy z tytułu pracy w kraju. Niepełny miesiąc kalendarzowy zaokrągla się w górę.
2. Pracownikowi skierowanemu do pracy za granicą na okres dłuższy niż 12 miesięcy należy udzielić urlopu po każdym roku pracy.
 3. Na wniosek pracownika, o którym mowa w ust. 2, jednostka kierująca powinna wypłacić w zamian za urlop ekwiwalent pieniężny po zakończeniu pracy za granicą.
 4. Pracownikowi skierowanemu do pracy za granicą na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy jednostka kierująca wypłaca w zamian za urlop ekwiwalent pieniężny po zakończeniu pracy za granicą.
 5. Na wniosek pracownika jednostka kierująca może udzielić urlopu za miesiące przepracowane w terminie wcześniejszym niż określony w ust. 2. Przepis ten stosuje się odpowiednio do pracownika, o którym mowa w ust. 4.
 6. Urlop, o którym mowa w ust. 2, może być w razie uzasadnionych potrzeb organizacyjno-produkcyjnych budowy (usługi) eksportowej przesunięty na rok następny. W razie niewykorzystania tego urlopu w całości lub w części przed zakończeniem pracy za granicą jednostka kierująca jest obowiązana wypłacić pracownikowi ekwiwalent pieniężny.
 7. Urlop bezpłatny w macierzystym zakładzie pracy ulega przedłużeniu o liczbę dni urlopu, za które pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny.
 8. Za czas urlopu pracownikowi przysługuje wynagrodzenie, jakie by otrzymał, gdyby w tym czasie pracował (wynagrodzenie złotowe i wynagrodzenie walutowe przysługujące w czasie zatrudnienia za granicą). Zmienne składniki wynagrodzenia złotowego oraz zmienne składniki wynagrodzenia walutowego oblicza się na pod-

stawie przeciętnego wynagrodzenia z okresu trzech miesięcy poprzedzających miesiąc rozpoczęcia urlopu. Do wynagrodzenia za urlop nie wlicza się diet i innych świadczeń związanych z podróżą służbową.

9. Ekwiwalent za nie wykorzystany urlop, przypadający w części walutowej, jednostka kierująca jest obowiązana wypłacić pracownikowi w terminie umożliwiającym przekazanie oszczędności do kraju.
 10. Urlop wypoczynkowy przysługujący pracownikowi po powrocie z zagranicy z tytułu pracy w kraju ulega skróceniu o taką liczbę dni urlopu, do jakiej pracownik nabył prawo w tym samym roku kalendarzowym z tytułu pracy za granicą.
 11. W razie niewykorzystania przez pracownika przysługującego mu urlopu wypoczynkowego przed skierowaniem do pracy za granicą macierzysty zakład pracy jest obowiązany wypłacić pracownikowi ekwiwalent pieniężny.
 12. Przy obliczaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop przysługujący pracownikowi z tytułu pracy w kraju za rok kalendarzowy, w którym nabył prawo do urlopu z tytułu pracy za granicą, stosuje się odpowiednio przepis ust. 10.”
- 8) po § 12 dodaje się § 12¹ w brzmieniu:

„§ 12¹. W czasie urlopu bezpłatnego, przypadającego po zakończeniu pracy za granicą, pracownik zachowuje dla siebie i dla członków rodziny prawo do świadczeń społecznej służby zdrowia i do zasiłków rodzinnych oraz przysługuje mu prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa”

§ 2. Przepisy § 1 pkt 2 i 7 nie mają zastosowania do pracowników skierowanych do pracy za granicą przed dniem 1 lutego 1982 r. Do tych pracowników, do czasu zakończenia pracy za granicą, stosuje się przepisy dotychczasowe.

§ 3. 1. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1982 r., z wyjątkiem przepisu § 1 pkt 4, który wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1983 r.

2. Do czasu wejścia w życie przepisu § 1 pkt 4 w tych sprawach stosuje się przepisy dotychczasowe.

Prezes Rady Ministrów: gen. armii W. Jaruzelski